

VIKTOR

a záhadná teta Bobina

Ilustrovala Martina Fojtů

Pavλίna Jurková
Jarmila Vlčková

ALBÁTROS

Viktor a záhadná teta Bobina

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Pavλίna Jurková, Jarmila Vlčková
Viktor a záhadná teta Bobina – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Pavčina Jurková a Jarmila Vlčková

VIKTOR

a záhadná teta Bobina

Ilustrovala Martina Fojtů

Albatros

*Tento příběh věnujeme všem našim milovaným dětem:
Malvínce, Marušce, Apolence,
Ludvíkovi, Matyášovi a Benjamínkovi.*

VIKTOR

V ředitelně

Dusno a trapno se vznášelo celou ředitelnou. Tři páry očí probodávaly malého chlapce s jemnými rysy a vlasy žlutými a rozčepýřenými jako čerstvě vylíhlé kuře.

Viktor nedávno oslavil deváté narozeniny a jedině, co ho v tuto chvíli zajímalo, byly rychle se blížící prázdniny. Z otevřeného okna slyšel radostné výskání dětí, které se právě vyhrnuly ze školních dveří. Byl krásný letní den a on by se k nim tak rád přidal, ale bohužel nemohl.

Pan ředitel Skoumal a máma s tátou ho drželi zavřeného v ředitelně už skoro hodinu. Viktor mámu ještě nikdy takhle rozzuřenou neviděl. Dokonce i táta přestal se svými otřepanými vtípky. Bylo zle. Tak daleko to ještě nikdy nezašlo.

Nesnesitelné ticho prolomil ředitel: „Bohužel nemám jinou možnost než dát Viktorovi trojku z chování. Také bych vám doporučil zvážít, zda má smysl, aby takový žák na naší prestižní škole nadále setrval.“

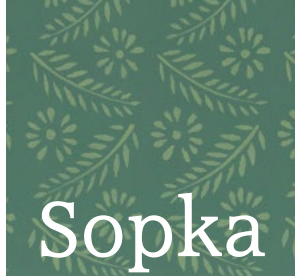
Tak tohle vážně nečekal. Tátovi ztuhly rysy a mámě na tváři vyskákaly červené skvrny. S Viktorem se zatočil celý svět.

To přece nemůže myslet vážně! Měl jsem dostat obvyklé kázání, týden zaracha a zákaz televize! Ale tohle?

Máma prudce vstala. Chladně podala ruku řediteli a za přísného klapotu vysokých podpatků opustila ředitelnu. Táta promluvil zdrceným hlasem: „Tak to bychom měli. Děkujeme za všechno. Viktore, jdeme.“

Když se za nimi zavřely dveře, ředitel Skoumal s povzdechem vstal a přešel k otevřenému oknu. Viděl, jak k luxusnímu stříbrnému vozu došla Viktorova matka, vysoká štíhlá žena v béžovém skvěle padnoucím kostýmku. Za ní doklopýtal její drobný manžel s povolenou kravatou a výrazem uštvaneho psa. Trojici uzavíral pomalu se vlekoucí Viktor. Měl sklopenou hlavu a na své rodiče se neodvažoval ani podívat. Matka s otcem nastoupili do auta. Viktor otevřel zadní dveře, ale ještě než nasedl, zvedl hlavu a jeho hnědozelené oči se střetly s očima ředitele. Chvilí se dívali jeden na druhého. Nakonec Viktor vzdorovitě pohodil hlavou, ušklíbl se a nasedl do vozu, který se vzápětí prudce rozjel.

Ředitel Skoumal nevěřícně zakroutil hlavou a zavřel okno ředitelny.

Viktor seděl ve svém pokoji a marně se snažil soustředit na novou hru v telefonu. Pořád se mu nedařilo v jednom kole sestřelit alespoň deset vojáků a to ho dovádělo k zuřivosti.

Ach jo, jak se mám v takovém rámusu soustředit?

Z celého bytu se ozývaly zvýšené hlasy jeho rodičů, práskání dveří a neustálé telefonáty.

Najednou se prudce otevřely dveře Viktorova pokoje a máma jako sopka před výbuchem nakráčela do pokoje. Rukou se opřela o stěnu a dívala se na Viktora. Táta si promnul unavený obličej a přisedl si k němu na postel.

„Viktore, prosím tě, můžeš nám nějak rozumně vysvětlit, proč jsi to udělal?“

Viktor zíral do země a nohou nazdařbůh dloubal do měkkého koberce.

„Jak tě vůbec mohlo napadnout ukrást peníze? A navíc starému školníkovi. Vždyť od nás dostáváš všechno, na co si vzpomeneš. Máš nový počítač, telefon, skateboard, který sis tak přál, a ke všemu kapesné, o kterém by se mohlo jiným klukům jen zdát! Tak proč?“

Viktor obrátil oči v sloup a znuděně odpověděl: „Protože jsem se vsadil s Petráskem, že to dokážu. Navíc se mi prostě chtělo. A už o tom laskavě nemluvte!“

Máma bouchla pěstí do stolu: „A dost! Takhle s námi, Viktore, mluvit nebudeš. Zapomeň na moře, na tábor i na to, že se budeš o prázdninách poflakovat po Praze. Odjedeš na dva měsíce do Hrabákova k tetě Bobině!“

„K jaké Bobině?“ vytřeštil oči zaskočený Viktor.

„K jediné příbuzné, která je ochotná vzít si tě na prázdniny k sobě. Všichni ostatní už s námi kvůli těm tvým lumpárnám nechtějí nic mít. A my s tátou na tebe nebudeme mít celé prázdniny čas. Budeme pracovat a ve volných chvílích ti musíme hledat novou školu.“

Do téhle už se nevrátíš. Tady už jsi nadělal ostudy víc než dost!“ Naklonila se k Viktorovi, zvedla mu bradu a pokračovala: „Jen si nemysli, že to bude tak prestižní a výběrová škola jako ta současná. Takže si teď hned sbal kufr, ještě dnes večer odjíždíš.“

Auto dávno opustilo rušné veľkomesto a zvolna projíždělo po klikatých silnicích lemovaných temnými lesy. Obloha se zatáhla a na kapotu auta dopadly první dešťové kapky. Viktor se přilepil na okénko a díval se, jak se kapičky deště slévají v potůčky, které pomalu stékají po skle dolů a mizí v nenávratnu.

Pravidelný zvuk stěračů přerušila tátova slova: „Karlo, jsi si opravdu jistá, že takový dům bude vhodné prostředí pro dítě?“

„To už jsme snad probrali. Nevidím důvod se k tomu vracet,“ procedila mezi zuby Viktorova maminka a dál se věnovala řízení.

O čem to proboha mluví? Kam mě vezou? Do domu, kde straší, žijí upíři a prohání se bezhlavé nestvůry?

Viktorova fantazie začala pracovat na plné obrátky.

„Kdy už mi konečně někdo řekne, kam vlastně jedu?“ nevydržel už mlčet. „Já si na žádnou tetu Bobinu nevzpomínám. Chci se vrátit domů!“

„Na to jsi měl, zlatíčko, myslet dřív,“ usmála se na něj do zpětného zrcátka máma.

Ale to už auto zahnilo doprava, minulo ceduli s nápisem Hrabákov a vjelo do odlehlé ulice, na jejímž konci se objevila železná

brána vedoucí do veliké zahrady. Stěrače setřely poslední kapky deště a auto zastavilo. Přední světla osvětlovala bránu a prošlapanou cestičku, která se ztrácela v husté mlze.

Najednou si Viktor všiml, že se mlhou blíží obrovská postava. Nasucho polkl a nedokázal z ní spustit oči. V životě tak vysokého muže neviděl.

Neznámý přišel k bráně, z kapsy kabátu vytáhl tlustý svazek klíčů, zkušenou rukou vybral ten správný a odemkl.

Rodiče vystoupili z auta a zamířili k čekajícímu muži. Podali si s ním ruce a tiše o něčem rozmlouvali. Viktor napínal uši jak mohl, ale v zavřeném autě nebylo slyšet ani slovíčko. Dobře věděl, že mluví o něm. Chvění v břiše značící nervozitu se začalo ozývat.

V jednu chvíli se všechny tři hlavy otočily na Viktora a obr se dlouhým krokem vydal směrem k němu. Pomalu se sklonil a v okénku se objevila obrovská hlava. Viktor zavřel oči a snažil se vtlačit co nejhlouběji do sedačky. Uslyšel silné zaťukání na okno. Neochotně otevřel oči.

Nemohl uvěřit tomu, co vidí. Tvář za oknem nepatřila muži, ale ženě. Z postaršího bledého obličej se na Viktora dívaly tmavé blízko u sebe posazené oči. Dlouhý nos svou baňatostí připomínal zavařenou okurku. Úzké rty a do drdolu stažené prošedivělé vlasy zdůrazňovaly přísnost té zvláštní tváře. Dlouhý ukazovák mu pokynul, aby vylezl ven z auta.

„Vítám tě u nás, Viktore. Asi už si na mě nepamatuješ, ale jsem tvoje teta.“ Sehnula se k němu a podala mu velkou ruku. Zkoumavě se mu zahleděla do očí a pokračovala: „Jmenuji se Bohuslava Pešičková, ale odjakživa se mi říká Bobina. Rozluč se s rodiči, vezmi si své věci a pojď za mnou.“

Viktorovi se začaly do očí drát slzy. Nejraději by se rozběhl k mámě a tátovi, ale neudělal to.

Přece tady teď nebudu brečet. Takovou radost jim neudělám.

Batoh si přehodil přes rameno, kufr vzal do ruky a bez rozloučení se vydal za podivnou tetou Bobinou.

Ve vězení

„Tady budeš spát, Viktore. Dříve to býval pokoj pro služku, teď slouží jako pokoj pro hosty. Vybal si své věci. Doufám, že máš teplé pyžamo a papuče. Dům je starý a noci bývají chladné. Na umyvadle máš žínku a mýdlo, toaleta je na chodbě. Uvidíme se ráno. Budíček je v 6.00, snídaně v 6.30. Buď prosím dochvilný. Dobrou noc,“ vychrlila ze sebe teta Bobina. „A nezapomeň si vyčistit zuby a umýt uši,“ dodala ještě ve dveřích a rázně opustila místnost.

Viktor se štípl do tváře.

Au! Tak se mi to opravdu nezdá? V tomhle zatuchlém kamrlíku mám bydlet? Vždyť je to tady jak ve vězení. Už tu chybí jenom mříže!

Jeho pohled sklouzl na obrovskou starou skříň, úzkou postel a malý stůl s polstrovanou židlí, která pamatovala lepší časy. V rohu viselo malé umyvadlo a nad ním obraz, ze kterého se na Viktora dívaly dvě labutě plující po jezírku plném leknínů. U postele stál noční stolek ozdobený bílou háčkovanou dečkou a na něm lampa vyrobená z květované látky s tmavorůžovými třásněmi.

Viktora se zmocnila nová vlna vzteku. Hodil kufr do skříně, skopl boty pod stůl a tak jak byl, sebou praštil na postel.

Z velikého okna k němu doléhalo šumění stromů, skučení větru a zvuk vody kapající z okapů. Na neuvěřitelně vysokém stropě se strašidelně míhaly stíny pokroucených větví. Viktor se schoulil pod peřinu, hlavu schoval pod polštář a rozplakal se.

Obr se přibližoval blíž a blíž. Z jeho ohromných rukou se na Viktora sápany stále se rozrůstající větve, které ho obtáčely silněji a silněji. Viktor se nemohl ani hnout. Pokusil se vykřiknout, ale s hrůzou zjistil, že z jeho úst vychází jen horká pára a žádný hlas.

„Viktore,“ křičel obr, „Viktore!“

Z dálky se ozývaly silné rány dopadající sekery...

„Viktore! Viktore, doufám, že nespíš? Za deset minut je snídaně. Jsi očekáván!“ Znělý hlas tety Bobiny a klepání na dveře se rozléhaly celým domem.

Viktor se prudce posadil a probíral se ze zlého snu. Jeho opuchlé, spleené oči nechápavě prozkoumávaly místnost. Snažil se zklidnit zrychlený dech a rozpomenout se, kde je.

„Pospěš si, musím tě představit ostatním,“ naléhala za dveřmi teta Bobina. „Anežka na uvítanou připravila hemenex z domácích vajec. Všichni už jsou netrpěliví a hladoví! Slušně se obleč a přijď za námi. Jídelna je na konci chodby, poslední dveře vpravo.“

Viktor se pomalu zvedl z postele. Jako mátoha se došoural k umyvadlu, nabral ledovou vodu do dlaní a několikrát si ji chrstl